

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/9/2026
Identifikačné číslo spisu:	1512211250
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1512211250.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Dariny Legerskej v spore žalobcu: OVB Allfinanz Slovensko a. s., so sídlom Kukuričná 8, 832 48 Bratislava, IČO: 31 361 358, zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: Ing. U. G., narodený XX. L. XXXX, bytom V. XXXX/XX, XXX XX V., zastúpenému: Advokátska kancelária Ettor & Niess s.r.o., so sídlom Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, IČO: 55 471 081, o zaplatenie 4.696,75 eura s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 3.269,79 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B5-29Cb/15/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3Cob/6/2024-347 zo dňa 28. mája 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 29Cb/15/2013-272 zo dňa 18. apríla 2023 prvou výrokovou vetou zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.696,75 eura a úroky z omeškania 9 % ročne zo sumy 4.696,75 eura od 21.04.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhou výrokovou vetou vzájomnú žalobu zamietol a treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 24.05.2012 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 4.696,75 eura s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 4.696,75 eura od 21.04.2010 v súvislosti so zánikom záväzkového vzťahu zo zmluvy o sprostredkovaní a že žalovaný si vzájomnou žalobou zo dňa 18.09.2018 uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 3.269,79 eura s úrokom z omeškania 9 % ročne od 18.09.2018 do zaplatenia titulom nevyplatených provízií z predmetnej zmluvy o sprostredkovaní.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobca dňa 28. decembra 2006 uzavrel so žalovaným Zmluvu o sprostredkovaní (ďalej aj „zmluva o sprostredkovaní“ alebo aj „sprostredkovateľská zmluva“), predmetom ktorej bolo vykonávanie sprostredkovania poistenia, investičných služieb, stavebného sporenia a iných finančných služieb (úverov, lízingov a pod.) Zmluvné strany sa tiež dohodli, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi pomernú časť vyplatenej provízie v prípade, ak v lehote 24 alebo 36 mesiacov od vyplatenia provízie nebudú klientom nepretržite plnené záväzky zo sprostredkovateľskej zmluvy alebo dôjde k jej zániku z akéhokoľvek dôvodu, a to vo výške zodpovedajúcej pomeru medzi dobou riadneho plnenia lehotných platieb klientom zo sprostredkovateľskej zmluvy a lehotou stanovenou v sprostredkovateľských listoch. Súčasne bola medzi žalobcom a žalovaným dňa 29. októbra 2007 uzatvorená Dohoda o poskytnutí vzdelávacieho programu CFC (ďalej aj „dohoda“), ktorej platbu vo výške 5.974,91 eura uhradil žalobca a na základe ktorej sa žalovaný mohol zúčastniť na vzdelávacom programe „Vzdelávanie na CFC - Certifikovaný finančný konzultant“. V zmysle tejto dohody sa žalobca a žalovaný dohodli, že v prípade vypovedania zmluvy o sprostredkovaní ktoroukoľvek zo strán, pred uplynutím 36 mesiacov od získania certifikátu, je žalovaný povinný uhradiť žalobcovi pomernú časť nákladov, t. j. 1/36 zo sumy zaplateného poplatku 5.974,91 eura za každý mesiac, ktorým došlo k skráteniu dohodnutej 36-mesačnej doby sprostredkovateľského záväzku. V nadväznosti na uvedené, strany sporu dňa 13. augusta 2008 uzatvorili aj Zmluvu o poskytnutí preddavku, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému preddavok na províziu vo výške 3.319,39 eura. Na základe Zmluvy o poskytnutí preddavku sa žalovaný zaviazal, že v prípade podania žiadosti o vypovedanie sprostredkovateľskej zmluvy alebo v prípade okamžitej výpovede sprostredkovateľskej zmluvy zo strany žalobcu, žalovaný vráti poskytnutí preddavok.

4. Žalovaný požiadal žalobcu žiadosťou zo dňa 5. apríla 2009 o podanie návrhu na zrušenie zápisu jeho osoby v registri podriadených sprostredkovateľov poistenia vedeným pod reg. číslom PSP036963 podľa zákona č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia (ďalej aj „ZoSP“). Následne žalobca listom zo dňa 23. apríla 2009 oznámil žalovanému, že predmetnú žiadosť považuje za výpoveď sprostredkovateľskej zmluvy a zmluvný vzťah skončí uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty, t. j. k 31. júlu 2009. V súvislosti so žiadosťou informoval žalovaného, že podá návrh na zrušenie registrácie v zákonom stanovenej lehote a zároveň ho upozornil, že odo dňa zrušenia registrácie nemôže vykonávať činnosť sprostredkovateľa poistenia a požiadal žalovaného o vrátenie akejkoľvek dokumentácie a podkladov súvisiacich s realizáciou zmluvy o sprostredkovaní. Žalovaný na list žalobcu o ukončení zmluvného vzťahu nijakým spôsobom nereagoval. Podľa sprostredkovateľskej zmluvy bol žalovaný povinný vyrovnať žalobcovi debetné saldo. Túto pomernú časť nákladov žalobca vyčíslil na sumu 4.647,15 eura a započítal ho voči provízному kontu žalovaného. V súlade s článkom II. Zmluvy o poskytnutí preddavku žalobca započítal aj preddavok 3.319,39 eura v mesiaci apríl 2009, pretože zmluvný vzťah skončil výpoveďou pred uplynutím 24 mesiacov od poskytnutia preddavku a v prípade výpovede zmluvy o sprostredkovaní žalovaný bol povinný vrátiť preddavok, prípadne zostatok preddavku, v okamihu výpovede. Z výpisu provízneho konta datovaného ku dňu 19. mája 2010 bol zrejmý záporný stav provízneho konta v sume 4.696,75 eura a tento konečný stav predstavuje žalovanú istinu.

5. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom v poradí prvého (kasačného) rozhodnutia odvolacieho súdu konštatoval, že pre spor bolo určujúce posúdenie, či zo žiadosti žalovaného o podanie návrhu na zrušenie zápisu v registri podriadených sprostredkovateľov poistenia z 5. apríla 2009 možno vyvodiť úmysel žalovaného ukončiť zmluvu o sprostredkovaní. Po uskutočnení výsluchu žalovaného a opätovnom vyhodnotení listinných dôkazov s prihliadnutím na § 266 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „OBZ“) dospel k záveru, že zo žiadosti žalovaného o podanie návrhu na zrušenie zápisu v registri podriadených sprostredkovateľov poistenia zo dňa 05.04.2009 je zrejmá vôľa žalovaného sprostredkovateľskú zmluvu ukončiť.

6. Dôvodil tým, že žalovaný na základe sprostredkovateľskej zmluvy vykonával sprostredkovanie poistenia ako podriadený sprostredkovateľ poistenia podľa § 5 ods. 1 zák. č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia v znení neskorších predpisov (ďalej ZoSP), pričom oprávnenie vykonávať činnosť podriadeného sprostredkovateľa poistenia je podľa ZoSP podmienené

zápisom do registra podriadených sprostredkovateľov poistenia. Žalovaný si tak musel byť vedomý toho, že v prípade straty oprávnenia na výkon sprostredkovania poistenia dôjde k zániku sprostredkovateľskej zmluvy. Ak aj napriek tomu žalovaný predmetnú žiadosť podal, z jeho konania nie je možné vyvodit' iný úmysel, ako ukončenie spolupráce so žalobcom.

7. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že chcel v zmluvnom vzťahu so žalobcom zotrvať (vo vzťahu k sprostredkovaniu ostatných finančných služieb v zmysle zmluvy o sprostredkovaní), súd prvej inštancie uzavrel, že tento úmysel žalovaného v konaní nebol preukázaný, pretože na list zo dňa 23.04.2009, v ktorom žalobca žalovanému oznámil, že jeho žiadosť považuje za výpoveď zo sprostredkovateľskej zmluvy a zmluvný vzťah medzi nimi skončí uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty 31.07.2009, žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. Podľa názoru súdu prvej inštancie, ak by mal žalovaný skutočne záujem pokračovať v spolupráci so žalobcom, na uvedený list by zareagoval, k čomu ale nedošlo, a preto sa žalobca dobromyseľne domnieval, že vôľou žalovaného bolo ukončenie zmluvného vzťahu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný v priebehu sporu neprodukoval taký dôkaz, z ktorého by bolo možné aspoň podporne vyvodit' jeho tvrdenie o úmysle zotrvať v zmluvnom vzťahu resp. tvrdenie, že žiadosťou o podanie návrhu na zrušenie zápisu v registri podriadených sprostredkovateľov poistenia nesledoval ukončenie zmluvnej spolupráce so žalobcom.

8. Súd prvej inštancie dospel preto k záveru, že uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty došlo dňa 31.07.2009 k zániku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným podľa bodu 7. 1 zmluvy o sprostredkovaní. Zároveň mal za preukázané, že žalobca svoje nároky z dohody vo výške 4.647,15 eura a zo Zmluvy o poskytnutí preddavku vo výške 3.319,39 eura započítal voči províznemu kontu žalovaného v mesiaci apríl 2009, pričom konečný stav provízneho konta žalovaného k aprílu 2010 predstavoval - 4.696,75 eura. Žalovaný bol preto v zmysle bodu 7.4 sprostredkovateľskej zmluvy povinný vzniknuté debetné saldo jeho provízneho konta vyrovnať s tým, že jeho nárok na vyplatenie provízií vo výške 3.269,79 eura zanikol započítaním s nárokmi žalobcu uvedenými vyššie. Nárok uplatnený žalobcom vyhodnotil ako opodstatnený, preto jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel a vzájomnú žalobu žalovaného ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), rozsudkom zo dňa 28. mája 2025 č. k. 3Cob/6/2024-347 rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 18. apríla 2023, č. k. 29Cb/15/2013-272 potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a dôvodov odvolania podaného žalovaným konštatoval, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Dospel k rovnakému právnenému záveru ako súd prvej inštancie, ktorý správne na základe listinných dôkazov a výpovede žalovaného ustálil, že žalobcom uplatnený nárok je skutkovo i právne v celom rozsahu opodstatnený.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný žiadosťou zo dňa 5. apríla 2009 spolu s pripojeným preukazom finančného sprostredkovateľa, prejavil vôľu ukončiť zmluvu o sprostredkovaní a uplynutím výpovednej lehoty došlo dňa 31. júla 2009 k zániku záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s posúdením nároku žalobcu súdom prvej inštancie a v podrobnostiach naň odkázal. V rozsahu odvolacích námietok žalovaného o tom, že zo sprostredkovateľskej zmluvy nijakým spôsobom nevyplýva záver prijatý súdom prvej inštancie, podľa ktorého pri strate oprávnenia na výkon činnosti podriadeného sprostredkovateľa poistenia dochádza automaticky k zániku sprostredkovateľskej zmluvy ako celku, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný pri podávaní žiadosti zo dňa 5. apríla 2009 musel vedieť, že výmazom z predmetného registra stratí oprávnenie vykonávať činnosť podriadeného sprostredkovateľa

poistenia, pretože v súlade s predmetom sprostredkovateľskej zmluvy bola práve oblasť uzatvárania poistných zmlúv kľúčovou činnosťou žalovaného.

13. Zdôraznil, že k uzatvoreniu sprostredkovateľskej zmluvy by nedošlo, ak by žalovaný nevykonával pre sprostredkovateľa činnosť v oblasti sprostredkovania poistenia v postavení podriadeného sprostredkovateľa poistenia (bonitná oblasť) a žalovaný o tejto skutočnosti vedel. Naopak, žalobca v reakcii na žiadosť žalovaného zo dňa 5. apríla 2009 svojou odpoveďou zo dňa 23. apríla 2009 jasne deklaroval ukončenie spolupráce, z čoho vyplynul žalobcov úsudok o vôli žalovaného ukončiť sprostredkovateľskú zmluvu so žalobcom. Na zdôraznenie odvolací súd uviedol, že žalovaný na list žalobcu zo dňa 23. apríla 2009, ktorým oznámil žalovanému, že jeho žiadosť považuje za výpoveď zo sprostredkovateľskej zmluvy žiadnym spôsobom nereagoval.

14. Pokiaľ žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že jeho výsluchom na pojednávaní dňa 02.02.2023 bolo jednoznačne preukázané, že podanou žiadosťou zo dňa 5. apríla 2009 nesledoval ukončenie zmluvy o sprostredkovaní, a teda súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri aplikácii ust. § 266 OBZ, odvolací súd uviedol, že výsluch žalovaného v tomto prípade je dôkaz, ktorý súd vyhodnocuje podľa svojej úvahy jednotlivo a v kontexte s ostatnými dôkazmi. Z vyjadrení strán sporu vyplynulo, že žalovaný následne už nevykonával iné činnosti pre žalobcu. Tým, že žalovaný nepovažoval za potrebné písomne upozorňovať žalobcu v rozsahu, že si jeho žiadosť vyložil účelovo ako výpoveď zo zmluvy o sprostredkovaní, došlo následne k stavu, kedy sa žalobca správne domnieval, že vôľou žalovaného bolo ukončenie zmluvného vzťahu. Naopak, procesná obrana žalovaného, ktorá spočívala v tom, že si uplatnil svoj nárok proti žalobcovi vzájomnou žalobou v roku 2018, t. j. po 9 rokoch od ukončenia sprostredkovateľskej zmluvy, nasvedčuje tomu, že žalovaný bol uzrozumený s právnymi následkami, o ktorých ho informoval žalobca v odpovedi o ukončení zmluvného vzťahu zo dňa 23. apríla 2009.

15. Odvolací súd mal za to, že žalovaný v konaní nijako nepreukázal svoj úmysel vykonávať ďalšie činnosti v iných segmentoch finančného sprostredkovania pre žalobcu ako je napr. reklama marketing a pod. Rovnako aj tvrdenia o tom, že sa žalobca snažil „zbaviť“ žalovaného, ktorý prejavil záujem venovať sa bonitnejším segmentom finančného sprostredkovania, zostali len v rovine tvrdení žalovaného, ktoré nepodložil žiadnymi dôkazmi, ktorými by preukázal vôľu pokračovať v zmluvnom vzťahu so žalobcom.

16. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného, že jeho tvrdenia neboli v priebehu konania relevantným spôsobom popreté žalobcom, v dôsledku čoho ich možno považovať za nesporné a ako také za preukázané. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania konaného dňa 02.02.2023, kde sa právny zástupca žalobcu vyjadroval k výsluchu žalovaného, pričom uviedol, že z výpovede žalovaného iný úmysel, ako ukončiť zmluvu o sprostredkovaní nevyplyva. Zároveň žalobca zdôraznil, že žalovaný neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci, že mal záujem v sprostredkovateľskej zmluve ďalej pokračovať. Ďalej odvolací súd poukázal aj na záverečnú reč žalobcu zo dňa 31. marca 2023, v ktorej žalobca označil výpoveď žalovaného za účelovú a tiež na skutočnosť, že žalovaný nepredložil jediný dôkaz, ktorým by preukázal záujem žalovaného vyvíjať pre žalobcu činnosť v ostatných segmentoch finančného sprostredkovania.

17. Uzavrel, že súd prvej inštancie správne postupoval pri aplikácii ust. § 266 OBZ, keď vyhodnotil žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému ako opodstatnený. Pre úplnosť dodal, že hoci žalovaný podal odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku, vo vzťahu k výroku II. o zamietnutí vzájomnej žaloby neuviedol žiadne odvolacie dôvody, preto sa k nemu vo svojom rozhodnutí bližšie nevyjadroval. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. V tejto súvislosti akcentoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 145/2011 zo dňa 16.11.2011).

18. Dospel k záveru, že žalovaným uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými

argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej v texte aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP, teda že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok označil za neodôvodnený, bez odpovede na jeho kľúčovú argumentáciu uplatnenú v odvolaní a sčasti aj za nezrozumiteľný, a preto žiadal, aby ho dovolací súd zrušil, vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že nálezite neobjasnil, z čoho vyvodil, že v súlade s predmetom zmluvy o sprostredkovaní bola práve oblasť uzatvárania poistných zmlúv jeho kľúčovou činnosťou a že k uzatvoreniu zmluvy o sprostredkovaní by nedošlo, ak by nevykonával činnosť v oblasti sprostredkovania poistenia. Aj keď na pojednávaní konanom dňa 02.02.2023 po jeho výsluchu právny zástupca žalobcu dezinterpretoval jeho výpoveď v tom zmysle, že markantnú časť sprostredkovaných obchodov tvorili poistné zmluvy, on sa voči tomu ohradil, keď uviedol, že „... čo sa týka fungovania a sprostredkovania, tak určite nebolo gro mojej činnosti uzatváranie poistných zmlúv, keďže tých sektorov bolo šesť a uzatváranie poistných zmlúv bol jeden zo šiestich sektorov a samozrejme ešte popri tom manažovanie tímu, manažérske provízie atď. Ako spomínate gro provízií OVB je postavené na poistení, bolo v tom čase postavené na poistení, ale to nebola moja situácia a zároveň moja vôľa do budúcnosti.“ Dovolateľ preto vyjadril presvedčenie, že priamo pri svojom výsluchu objasnil, že jeho kľúčovou činnosťou nebolo len uzatváranie poistných zmlúv, ale že sa chcel popri tom venovať aj ostatným segmentom finančného sprostredkovania, nakoľko nechcel byť vnímaný ako „poisťovák“.

21. Dovolateľ namietal, že v rozsudku súdu prvej inštancie nie je uvedené, v akom rozsahu sa súd riadil záväzným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení zo dňa 12. apríla 2017 sp. zn. 3Cob/27/2016-179. V podanom odvolaní pritom argumentoval tým, že záväzný právny názor odvolacieho súdu bol vyslovený v zrušujúcom uznesení za stavu pred jeho výsluchom. V dôsledku uskutočnenia jeho výsluchu ako strany sporu došlo k zmene skutkového stavu zisteného v predmetnej veci, a to predovšetkým v časti skutkových okolností majúcich vplyv na jeho pohnútku pri podaní žiadosti. Súd prvej inštancie však namiesto dôsledného splnenia uvedenej povinnosti prevzal právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení, a to bez toho, aby sa s touto skutočnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia akokoľvek vysporiadal.

22. Ďalej namietal, že z rozsudku súdu prvej inštancie sa vôbec nedozvedel, ako súd vyhodnotil vykonanie dôkazu výsluchom jeho ako žalovaného uskutočneného na pojednávaní dňa 02.02.2023. Vykonanie tohto dôkazu uložil súdu prvej inštancie odvolací súd v zrušujúcom uznesení, a to za účelom posúdenia jeho pohnútok v konaní po tom, ako podal žalobcovi žiadosť a posúdenia, či z jeho správania možno vyvodíť skutočnosť, že mal záujem vykonávať pre žalobcu činnosti v súlade so zmluvou. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nereflektoval na skutočnosti zistené pri tomto výsluchu a túto výpoveď (s výnimkou konštatačnej časti) v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nespomenul. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa teda môže javiť, že k jeho výsluchu ani nedošlo a že v konaní neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by sa týkali jeho pohnútok pri podaní žiadosti, resp. jeho správania počas trvania spolupráce so žalobcom. Pri vysporiadaní sa s touto odvolacou námietkou odvolací súd len stroho uviedol, že súd prvej inštancie vyhodnotil výsluch strany podľa svojej úvahy jednotlivo a v kontexte s ostatnými dôkazmi. Také vysporiadanie sa s relevantnou odvolacou námietkou podľa názoru dovolateľa nespĺňa ani elementárne požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

23. Dovolateľovi nebolo zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie uveril tvrdeniam žalobcu, že tento sa mohol oprávnene a dobromyseľne domnievať, že žiadosťou sledoval zánik zmluvy o sprostredkovaní,

a nepovažoval za potrebné, aby žalobca takéto tvrdenia preukazoval konkrétnymi dôkazmi, ale na strane druhej neuveril jeho tvrdeniam, že mal záujem žiadosťou dosiahnuť len výmaz jeho osoby z registra podriadených sprostredkovateľov poistenia a ďalej vykonávať ostatné činnosti, na ktoré nebolo potrebné povolenie NBS.

24. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa nedozvedel ani to, prečo súd nepovažoval skutočnosti zistené pri jeho výsluchu konanom dňa 2. februára 2023 za nesporné a ako také za preukázané, keď tieto neboli zo strany žalobcu relevantným spôsobom spochybnené. Vyjadril presvedčenie, že skutkové tvrdenia ním prednesené pri jeho výsluchu na pojednávaní dňa 02.02.2023 nemôžu byť účinne popreté všeobecným hodnotením jeho výpovede právnym zástupcom žalobcu alebo jej označením za účelovú bez toho, aby bola zo strany žalobcu uvedená adekvátne skutková protiargumentácia. V tejto súvislosti akcentoval, že žalobca mu pri výsluchu na pojednávaní konanom dňa 02.02.2023 nepoložil ani jednu otázku, jeho skutkové tvrdenia nekonfrontoval so žiadnym dôkazom vykonaným v konaní, po jeho výsluchu nenavrhol žiadny dôkaz na vyvrátenie jeho skutkových tvrdení a vierohodnosť jeho výpovede žiadnym spôsobom nespochybnil.

25. Podľa názoru dovolateľa, ak raz odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie vykonať dôkaz výsluchom strany sporu, a to ku konkrétnym skutočnostiam, ktoré zjavne nebolo možné zistiť inak a súd prvej inštancie takýto dôkaz vykonal, je povinnosťou súdu sa s takýmto dôkazom vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Napadnutý rozsudok teda trpí vadami nedostatočného odôvodnenia, pričom tieto vady majú priam extrémny charakter, pretože odvolací súd nedal v podstate žiadne odpovede na jeho kľúčovú odvolaciu argumentáciu. Tieto vady sú podľa dovolateľa takej intenzity, že dochádza k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

26. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v texte dovolania opakuje rovnaké dôvody, aké uviedol vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Tieto možno charakterizovať ako nesúhlas žalovaného s hodnotením jeho výpovede na pojednávaní dňa 02.02.2023 najskôr súdom prvej inštancie a následne aj s prieskumom tohto hodnotenia odvolacím súdom, keď nestotožnenie sa s obsahom tejto výpovede považuje za porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne, presvedčivo a vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými dôvodmi odvolania žalovaného, a to na stranách 6. až 9. rozsudku a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Poukázal pritom nielen na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov ani právo na to, aby bola v konaní úspešnou, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, ale aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Pretože dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa zákonné požiadavky na riadne a preskúmateľné odôvodnenie, žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a aby mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu zotrval na dovolacích námietkach a dôvodoch prezentovaných v podanom dovolaní.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

29. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

30. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

31. V posudzovanom prípade dovolateľ vzhliadol procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP v nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov oboch inštancií pre nedostatok ich odôvodnenia. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal s jeho podstatnými skutkovými a právnymi argumentmi. Nevysvetlil, prečo mal za to, že žalovaný (dovolateľ) musel vedieť, že keď podá žiadosť, spôsobí tým zánik zmluvy o sprostredkovaní. Nevysvetlil ani to, či a aký vplyv mal na rozhodnutie vo veci záväzný právny názor odvolacieho súdu obsiahnutý v zrušujúcom uznesení, či a aký vplyv na rozhodnutie mala výpoveď žalovaného na pojednávaní dňa 02.02.2023, ktorej vykonanie nariadil odvolací súd a prečo uveril tvrdeniam žalobcu a tvrdenia žalovaného považoval za nevierohodné, keď ich vierohodnosť /a ani vierohodnosť žalovaného/ nebola v konaní ničím spochybnená. Súd prvej inštancie dospel podľa dovolateľa k nesprávnym skutkovým zisteniam, lebo zistenie, že žalovaný musel vedieť, že podaním žiadosti zo dňa 5.4.2009 spôsobí zánik zmluvy o sprostredkovaní, je v rozpore s vykonanými dôkazmi, najmä so zmluvou o sprostredkovaní a výpoveďou žalovaného. Zároveň sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, a to tak v posúdení úmyslu žalovaného obsiahnutého v žiadosti zo dňa 5.4.2009, ako aj v posúdení absencie úmyslu žalovaného vykonávať ďalšie činnosti podľa zmluvy o sprostredkovaní po tom, ako doručil žalobcovi žiadosť zo dňa 5.4.2009, a tiež nesprávneho právneho posúdenia pri aplikácii § 266 Obch. zák. pri výklade prejavu vôle žalovaného obsiahnutého v žiadosti zo dňa 5.4.2009. Podľa názoru dovolateľa ani odvolací súd v rámci prieskumu rozhodnutia súdu prvej inštancie nezodpovedal nastolené odvolacie otázky; naopak, bez ďalšieho si osvojil jeho skutkové a právne závery, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a čiastočne aj nezrozumiteľné.

32. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 252/04).

34. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

35. V kontexte s námietkou dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku, následkom čoho je jeho nepreskúmateľnosť, dovolací súd poukazuje na rámcovú úpravu štruktúry práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, ktorá norma sa uplatňuje aj v

odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou (napr. II.ÚS 419/2021). Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia znamená uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu, vyhodnotenie dokazovania a vysvetlenie, prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonával. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu na rozhodovanú vec.

36. Čo sa týka odvolacieho rozhodnutia, platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Aj v tomto prípade sa však musí odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odvolacími námietkami). Zároveň sa musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Ak odôvodnenie rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje zrozumiteľnú a presvedčivú argumentáciu k vyššie uvedeným námietkam, nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia, čím porušuje právo na spravodlivý súdny proces.

37. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí spĺňa.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.696,75 eura s príslušenstvom uplatnený titulom minusového zostatku provízneho konta žalovaného po ukončení zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným na základe zmluvy o sprostredkovaní a nárok žalovaného na zaplatenie sumy 3.269,79 eura s príslušenstvom uplatnený vzájomnou žalobou z dôvodu nevyplatenia provízií z predmetnej zmluvy.

39. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 29Cb/15/2013-272 zo dňa 18.04.2023 (v poradí druhým) žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu, vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému plnú náhradu trov konania. Rozhodol tak po tom, čo na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 14.04.2017 sp. zn. 3Cob/27/2016 zrušil jeho v poradí prvý, zamietavý rozsudok zo dňa 08.10.2015 č. k. 29Cb/15/2013-146 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie, viazaný v ďalšom konaní právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle jeho pokynu opätovne vypočítť žalovaného a posúdiť, či z jeho správania možno vyvodíť záujem vykonávať pre žalobcu činnosti v súlade so zmluvou po tom, ako požiadal žalobcu o zrušenie zápisu v registri podriadených sprostredkovateľov poistenia, vykonal výsluch žalovaného a oboznámil sa s predloženými listinnými dôkazmi. V odôvodnení svojho rozsudku podrobne opísal zistený skutkový stav, citoval relevantné ustanovenia právnych predpisov, ktoré na zistené skutkové okolnosti aplikoval a uviedol, ako vec právne posúdil. Vo vzťahu k riešeniu spornej a zároveň pre spor určujúcej (kľúčovej) otázky, či zo žiadosti žalovaného o podanie návrhu na zrušenie zápisu v registri podriadených sprostredkovateľov poistenia z 5. apríla 2009 možno vyvodíť úmysel (prejav vôle) žalovaného ukončiť zmluvu o sprostredkovaní, v bode 24. odôvodnenia podrobne vysvetlil, prečo a na základe akých dôkazov a skutočností dospel k záveru, že zo žiadosti žalovaného o podanie návrhu na zrušenie zápisu v registri z 5. apríla 2009 bola zrejme vôľa žalovaného zmluvu o sprostredkovaní ukončiť. Tvrdenie žalovaného, že chcel v zmluvnom vzťahu so žalobcom zotrvať (vo vzťahu k sprostredkovaniu ostatných finančných služieb v zmysle zmluvy o sprostredkovaní), hodnotil v kontexte s ďalšími dôkazmi za pomoci výkladových pravidiel v zmysle § 266 ObZ. Akcentoval, že právne úkony treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä podľa obsahu vôle toho, kto právny úkon urobil s prihliadnutím na to, že treba chrániť dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený. Skutočnosť, že žalovaný v

konaní nepreukázal akúkoľvek reakciu na list žalobcu z 23. apríla 2009, ktorým žalobca žalovanému oznámil, že žiadosť žalovaného považuje za výpoveď zmluvy o sprostredkovaní a že z tohto dôvodu zmluvný vzťah medzi nimi skončí uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty k 31.07.2009, vyhodnotil s prihliadnutím dobromyseľnosť žalobcu, ktorý mal bez reakcie žalovaného za to, že zmluvný vzťah bol ukončený. Súd prvej inštancie zohľadnil, že v priebehu konania nebol zo strany žalovaného produkovaný dôkaz, z ktorého by bolo možné aspoň podporne vyvodiť tvrdenie žalovaného o jeho úmysle zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom, resp. tvrdenie, že žiadosť o podanie návrhu na zrušenie zápisu v registri zo dňa 05.04.2009 nie je možné považovať za úmysel vypovedať zmluvu o sprostredkovaní. Obranu žalovaného uplatnenú až v rámci vyjadrenia k žalobe z 23.02.2013 v tom zmysle, že chcel v zmluvnom vzťahu so žalobcom zotrvať, len pokiaľ ide o sprostredkovanie ostatných finančných služieb (resp. produktov), označil preto za nevierohodnú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k vyriešeniu spornej (kľúčovej) otázky zániku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zo zmluvy o sprostredkovaní podrobne vysvetlil, aké zistenia z toho-ktorého dôkazu vyvodil, ktoré okolností mal a ktoré nemal za preukázané. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska preskúmateľnosti za zodpovedajúce základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia.

40. Podľa názoru dovolacieho súdu kritériám riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia zodpovedá aj dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Dovolací súd poukazuje v preskúmvanej veci predovšetkým na skutočnosť, že odvolací súd sa vo svojom potvrdzujúcom rozsudku stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods.1, 2 CSP. Odvolací súd predovšetkým upriamil pozornosť na správne skutkové zistenia a právny záver súdu prvej inštancie o zániku záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zo zmluvy o sprostredkovaní, a to na základe prejavu vôle žalovaného v žiadosti zo dňa 05.04.2009 a oznámenia žalobcu zo dňa 23.04.2009, v zmysle ktorého žalobca posúdil žiadosť žalovaného ako výpoveď z predmetnej zmluvy s uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty dňom 31.07.2009. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 393 ods. 2 CSP. Uviedol stručný rozsah odvolaním napadnutého rozsudku, podstatné zhrnutie skutkových zistení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, ako aj zistený skutkový stav a právne posúdenie veci. Zároveň sa v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP stručne vysporiadal s podstatnými argumentmi žalovaného uvedenými v odvolaní. V tomto smere dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v bodoch 22. až 24., v ktorých zrozumiteľne vysvetlil, z akých skutočností a dôkazov vyplynul úsudok o vôle žalovaného ukončiť zmluvu o sprostredkovaní so žalobcom a prečo nebolo možné akceptovať tvrdenie žalovaného, že žiadosťou zo dňa 05.04.2009 nesledoval ukončenie zmluvného vzťahu so žalobcom. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dôvodil tým, že z vykonaného dokazovania nevyplýval úmysel žalovaného vykonávať ďalšie činnosti v iných segmentoch finančného sprostredkovania a zdôraznil, že žalovaný neprodukoval žiaden dôkaz preukazujúci jeho záujem v zmluve ďalej pokračovať. Samotná skutočnosť, že žalovaný má na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov oboch inštancií neboli odôvodnené podľa jeho predstáv, však nie je postačujúcim podkladom pre tvrdenie o ich nepreskúmateľnosti a existencii vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

41. Pokiaľ žalovaný svojimi námietkami zachádza do prehodnocovania vykonaných dôkazov a skutkových okolností, ku ktorým dospeli konajúce súdy a z posúdenia ktorých vychádzali pri právnom posúdení veci, dovolací súd odkazom na ustanovenie § 442 CSP zdôrazňuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Ak dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci pri aplikácii § 266 OBZ v súvislosti s výkladom prejavu jeho vôle obsiahnutého v žiadosti zo dňa 05.04.2009, v takom prípade je povinný dovolací dôvod v zmysle ust. § 432 CSP vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dovolateľ však v danom prípade kombinuje námietky týkajúce sa skutkových zistení súdov oboch inštancií s námietkami nedostatočného vysporiadania sa s jeho argumentáciou, pričom nie je zjavné, akú právnu otázku by mal dovolací súd riešiť. Dovolací súd zdôrazňuje, že ak aj žalovaný nesúhlasí s hodnotením dôkazov konajúcimi súdmi a s ich právnym záverom, uvedené nemôže

byť dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ale predpokladom prípustnosti v zmysle § 421 CSP, ktoré však žalovaný ako dôvod uplatnenia svojho dovolania neuvádza.

42. Dovolací súd uzatvára, že v predmetnej veci nezistil žiadnu vadu zmätočnosti, resp. taký procesný postup súdov nižšej inštancie, ktorého následkom by bolo porušenie procesného práva žalovaného, ktoré by v dôsledku svojej intenzity znamenalo porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Dospel preto k záveru, že nie je daná procesná prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP.

43. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa ust. § 420 písm. f) CSP prípustné, dovolací súd ho podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

44. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.